

Arrest

nr. 230 619 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. FONTIGNIE
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat I. FONTIGNIE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U heeft heel uw leven in het dorp Kata Sang (district Surobi, provincie Kabul) gewoond. U bent drie jaar naar school gegaan en u bent drie jaar thuis onderwezen door uw vader.

Toen u tien jaar oud was werd u onderweg van school naar huis benaderd door de taliban. De taliban zeiden u niet te kunnen toestaan dat u naar school ging. U mocht van hen enkel naar de madrasa gaan

en vechten op het pad van God. U ging naar huis. Toen u vijftien was werd u opnieuw benaderd door de taliban en speelde hetzelfde tafereel zich af. De taliban zeiden tegen iedere vader in het dorp dat als ze zijn zoon naar school zagen gaan, ze dit niet zouden toestaan. Een week later werd u opnieuw benaderd door de taliban. Omdat uw vader uw scholing belangrijk vond stapten jullie naar het leger om deze bedreigingen aan te kaarten. De soldaten zeiden u dat indien u nog eens door de taliban tegengehouden werd u dit aan hen moest melden. Een week à anderhalve week later kwamen de taliban opnieuw. Dorpelingen zouden hen verteld hebben dat u was gaan klagen bij het leger. De taliban sloegen u en zei u dat de volgende keer dat het leger naar u kwam u hen moest informeren. U kreeg twee weken de tijd om hen te informeren over iedereen waarvan u wist dat ze in het leger werkten. Uw vader en uw ooms langs moederszijde beslisten dat Afghanistan niet langer veilig voor u was omdat eens men op de radar van de taliban verschijnt, de taliban u niet meer met rust laten.

U ontvluchtte Afghanistan en na een reis van twee maanden en vier dagen kwam u op 22 september 2015 in België aan. Op 1 oktober 2015 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming als minderjarige. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreesde u vermoord te worden door de taliban of door het Afgaanse nationale leger.

Ter ondersteuning van uw identiteit legde u uw originele taskara en de briefomslag waarin deze u werd toegestuurd neer. Na het persoonlijk onderhoud bracht uw voogd een schriftelijke versie van zijn slotbetoog en citaten uit verschillende rapporten en artikels over de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 13 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest van 20 maart 2018 de beslissing van het CGVS.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 24 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw nieuw verzoek verklaart u dat u de Koran gestudeerd had in de lokale moskee-madrassa bij de lokale mullah. Nadat u uw Koranstudies had afgerond dwongen de taliban u en uw medeleerlingen hogere studies te volgen in hun madrasa. Elke dag na de religieuze lessen leerden ze jullie over verschillende soorten bommen en leerden ze jullie een Kalasjnikov te gebruiken. Na de lessen mochten jullie naar huis. Op een dag kwamen soldaten van het nationale leger naar uw dorp. Ze stelden vragen aan de lokale bevolking. Aan u vroegen ze of er problemen waren in het dorp en of de dorpelingen door iemand werden lastiggevalen. U vertelde hen dat jullie niet lastiggevalen werden. Nasir, een jongen die samen met u naar de madrasa ging, had u met de soldaten zien praten. Hij beschuldigde u ervan dat u bij de taliban spioneerde voor de soldaten en informatie had doorgespeeld aan het leger. U ontkende dit en vertelde Nasir wat er gebeurd was. Later werd u door de mawlawi van de madrasa waarvan u les kreeg op het matje geroepen. Hij beschuldigde u eveneens van spionage voor de overheidstroepen. U ontkende dit opnieuw en vertelde opnieuw wat er werkelijk gebeurd was. De mawlawi zei dat als ze informatie kregen dat u gespioneerd had, u de doodstraf zou krijgen. Ongeveer één week later was er een operatie van de overheid tegen de taliban in uw dorp. Tijdens de gevechten werden twee à drie talibanstrijders gedood, een paar werden gearresteerd en wapens en munitie werden in beslag genomen. Na het vertrek van de overheidstroepen, twee of drie dagen later, werd u opnieuw opgeroepen door de mawlawi. Omdat u bang was ging u niet naar hem toe. De volgende dag stuurde de mawlawi Nasir naar uw huis met de boodschap dat u zich bij hem moest aanmelden. De volgende dag vertrok u naar uw oom langs moederszijde. 's Nachts, toen u bij uw oom langs moederszijde was, werd uw huis door de taliban in het bijzijn van de mawlawi aangevallen. De mawlawi vroeg uw vader waar u was. Uw vader zei dat u naar uw oom langs moederszijde vertrokken was. Uw vader stuurde uw jongste broer naar uw oom met de boodschap dat u gezocht werd door de mawlawi. U vertelde het hele verhaal van de soldaten aan uw vader. Uw vader zei dat u zeker gearresteerd ging worden door de mawlawi. Daarop besliste uw vader dat u het land moest verlaten. Na uw vertrek uit Afghanistan vroegen de taliban uw vader verschillende keren om u aan hen te overhandigen. Uw vader vertelde telkens dat u er niet meer was. Hij vertelde ook dat u naar uw oom langs moederszijde vertrokken was en dat u binnen enkele dagen zou terugkeren. De taliban geloofden uw vader niet, werden boos en beledigden en sloegen hem. De taliban zeiden uw vader dat hij u naar het buitenland gestuurd had. Zo'n jaar geleden staken de taliban de woning van uw vader in brand omdat ze u wilden arresteren. Eerder hadden ze uw vader een dreigbrief gestuurd. Drieënhalf à vier maanden geleden kwamen uw vader en broer om. Toen ze 's morgens naar de moskee wilden gaan traptten ze op een mijn die door de taliban voor jullie huis geplaatst was. De taliban

vermoordden uw vader en broer omdat uw vader u niet aan hen overhandigd had zoals gevraagd. Tot op heden zijn de taliban nog steeds op zoek naar u. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van drie foto's van de lichamen van uw vader en broer en van een gezinsfoto van u met uw vader en uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Tegen deze beslissing hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u in het kader van uw tweede verzoek expliciet verklaart bij uw verklaringen te blijven (verklaring volgend verzoek, vraag 15), en louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er kan dan ook weinig waarde en geloof worden gehecht aan uw bijkomende verklaringen in het kader van uw tweede verzoek dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn, uw vader, omwille van uw problemen, bedreigden, zijn woning in brand staken en hem samen met uw broer ombrachten door een mijn voor hun huis te plaatsen (verklaring volgend verzoek, vragen 12 en 15; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 28.05.2019, p. 3-6).

In het kader van uw tweede verzoek moet echter vreemd genoeg worden vastgesteld dat u, hoewel u zoals gesteld zelf aanhaalt dat u bij uw verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek heeft afgelegd blijft en enkel bijkomende verklaringen aflegt die er op voortbouwen (verklaring volgend verzoek, vragen 12 en 15), een heel andere versie van uw vluchtrelaas uiteenzet dan tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo verklaarde u in uw eerste verzoek dat u naar school ging en u drie ontmoetingen had met de taliban, waarbij zij u zeiden dat ze u niet toestonden naar school te gaan en u uitnodigden om les te volgen in de madrasa. Omdat uw vader uw scholing belangrijk vond, stapten jullie naar het leger om deze bedreigingen aan te kaarten. De soldaten zeiden u dat indien u nog eens door de taliban tegengehouden werd u dit aan hen moest melden. Een week à anderhalve week later kwamen de taliban opnieuw. Dorpelingen zouden hen verteld hebben dat u was gaan klagen bij het leger. De taliban sloegen u en zeiden u dat de volgende keer dat het leger naar u kwam u hen moest informeren. U kreeg twee weken de tijd om hen te informeren over iedereen waarvan u wist dat ze in het leger werkten. Uw vader en uw ooms langs moederszijde beslisten daarop dat u Afghanistan diende te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 09.05.2017, p. 15, 18-22). In uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u door de taliban gedwongen werd om les te volgen in hun madrasa en dat u door hen beschuldigd werd van spionage nadat u een kort gesprek had gehad in het dorp met soldaten van het nationale leger die u vroegen of de dorpelings door iemand lastiggevalen werden en nadat bij een door het leger opgezette operatie verschillende talibanstrijders omkwamen en gearresteerd werden. U verklaart dat de taliban naar uw huis kwamen nadat u een

oproep om u aan te melden bij hen genegeerd had (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 28.05.2019, p. 4-5).

Geconfronteerd met uw erg uiteenlopende versies van uw problemen in Afghanistan, verklaart u dat u hetzelfde verteld heeft in uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming minderjarig was (CGVS 2, p. 7). Het louter ontkennen van het feit dat u uiteenlopende versies geeft afgelegd van uw vluchtrelaas doet echter geen afbreuk aan deze duidelijke vaststelling. Het feit dat u minderjarig was bij uw eerste verzoek om internationale bescherming kan uw uiteenlopende verklaringen evenmin verschonen. Hoewel van u, een minderjarige op het moment van de aangehaalde gebeurtenissen, niet verwacht kan worden dat u alle details over de vervolgingsfeiten uit de doeken kan doen, dient vastgesteld te worden dat de hierboven aangehaalde elementen echter geen details maar de kern van uw vluchtrelaas betreffen. Aangezien u beweert dat u de weergegeven vervolgingsfeiten zelf meemaakte zou u als zeventienjarige op het ogenblik van uw eerste verzoek om internationale bescherming de grote lijnen van uw vluchtrelaas op eensluidende wijze moeten kunnen uiteenzetten. Bovendien heeft u op de rechtszitting bij de RvV, in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het CGVS, nagelaten de ware toedracht van uw verzoekmotieven te vertellen, indien deze anders zouden zijn gelopen dan aanvankelijk door u verteld. Op het moment van de rechtszitting was u nochtans reeds meerderjarig. U beperkte zich echter, zoals de RvV stelt, tot een loutere herhaling van en volharding in de aangevoerde feiten en vrees en de afgelegde verklaringen. Hiermee deed u hoegenaamd geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing, aldus de RvV. Dat u volledig uiteenlopende versies laat optekenen over de motieven van uw vlucht uit Afghanistan, en zich daar blijkbaar niet bewust van bent, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas eens te meer en ondermijnt vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen ten volle.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw tweede verzoek, met name kopieën van drie foto's van de lichamen van uw vader en broer en van een gezinsfoto van u met uw vader en uw broer, vermogen de appreciatie van het CGVS dan ook niet te veranderen (verklaring volgend verzoek, vragen 15 en 17; CGVS 2, p. 5-6). Er moet worden vastgesteld dat deze stukken niet de bewijskracht hebben om het geloof in uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas te herstellen. Uit de door u neergelegde foto's van de lichamen van uw broer en vader en de gezinsfoto van u, uw broer en uw vader kan allerm minst jullie familieband afgeleid worden. De foto's van de twee lichamen kunnen eender wie betreffen en eender wanneer genomen zijn. De door u neergelegde gezinsfoto is dusdanig wazig dat geen van de erop afgebeelde personen herkenbaar is. Zelfs indien u zou aantonen dat uw vader en uw broer omkwamen door op een mijn te trappen, quod non, toont u met deze foto's niet aan dat deze mijn intentioneel door de taliban geplaatst werd voor uw vader en uw broer, laat staan dat de taliban uw vader en uw broer wensten te doden omwille van de door u aangehaalde problemen met de taliban.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld

worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), **COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425.pdf en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker meent tevens dat de verwerende partij een appreciatiefout maakte.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 13 juni 2017 dat verzoekers asielaanvraag ongelooft was. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrestnr. 201 350 van 20 maart 2018.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag zoals door hem uiteengezet in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Tegen deze beslissing hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u in het kader van uw tweede verzoek expliciet verklaart bij uw verklaringen te blijven (verklaring volgend verzoek, vraag 15), en louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet

van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er kan dan ook weinig waarde en geloof worden gehecht aan uw bijkomende verklaringen in het kader van uw tweede verzoek dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn, uw vader, omwille van uw problemen, bedreigden, zijn woning in brand staken en hem samen met uw broer ombrachten door een mijn voor hun huis te plaatsen (verklaring volgend verzoek, vragen 12 en 15; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 28.05.2019, p. 3-6).

In het kader van uw tweede verzoek moet echter vreemd genoeg worden vastgesteld dat u, hoewel u zoals gesteld zelf aanhaalt dat u bij uw verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek heeft afgelegd blijft en enkel bijkomende verklaringen aflegt die er op voortbouwen (verklaring volgend verzoek, vragen 12 en 15), een heel andere versie van uw vluchtrelaas uiteenzet dan tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo verklaarde u in uw eerste verzoek dat u naar school ging en u drie ontmoetingen had met de taliban, waarbij zij u zeiden dat ze u niet toestonden naar school te gaan en u uitnodigden om les te volgen in de madrasa. Omdat uw vader uw scholing belangrijk vond, stapten jullie naar het leger om deze bedreigingen aan te kaarten. De soldaten zeiden u dat indien u nog eens door de taliban tegengehouden werd u dit aan hen moest melden. Een week à anderhalve week later kwamen de taliban opnieuw. Dorpelingen zouden hen verteld hebben dat u was gaan klagen bij het leger. De taliban sloegen u en zeiden u dat de volgende keer dat het leger naar u kwam u hen moest informeren. U kreeg twee weken de tijd om hen te informeren over iedereen waarvan u wist dat ze in het leger werkten. Uw vader en uw ooms langs moederszijde beslisten daarop dat u Afghanistan diende te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 09.05.2017, p. 15, 18-22). In uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u door de taliban gedwongen werd om les te volgen in hun madrasa en dat u door hen beschuldigd werd van spionage nadat u een kort gesprek had gehad in het dorp met soldaten van het nationale leger die u vroegen of de dorpingen door iemand lastiggevallen werden en nadat bij een door het leger opgezette operatie verschillende talibanstrijders omkwamen en gearresteerd werden. U verklaart dat de taliban naar uw huis kwamen nadat u een oproep om u aan te melden bij hen genegeerd had (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 28.05.2019, p. 4-5).

Geconfronteerd met uw erg uiteenlopende versies van uw problemen in Afghanistan, verklaart u dat u hetzelfde verteld heeft in uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming minderjarig was (CGVS 2, p. 7). Het louter ontkennen van het feit dat u uiteenlopende versies geeft afgelegd van uw vluchtrelaas doet echter geen afbreuk aan deze duidelijke vaststelling. Het feit dat u minderjarig was bij uw eerste verzoek om internationale bescherming kan uw uiteenlopende verklaringen evenmin verschonen. Hoewel van u, een minderjarige op het moment van de aangehaalde gebeurtenissen, niet verwacht kan worden dat u alle details over de vervolgingsfeiten uit de doeken kan doen, dient vastgesteld te worden dat de hierboven aangehaalde elementen echter geen details maar de kern van uw vluchtrelaas betreffen. Aangezien u beweert dat u de weergegeven vervolgingsfeiten zelf meemaakte zou u als zeventienjarige op het ogenblik van uw eerste verzoek om internationale bescherming de grote lijnen van uw vluchtrelaas op eensluidende wijze moeten kunnen uiteenzetten. Bovendien heeft u op de rechtszitting bij de RvV, in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het CGVS, nagelaten de ware toedracht van uw verzoekmotieven te vertellen, indien deze anders zouden zijn gelopen dan aanvankelijk door u verteld. Op het moment van de rechtszitting was u nochtans reeds meerderjarig. U beperkte zich echter, zoals de RvV stelt, tot een loutere herhaling van en volharding in de aangevoerde feiten en vrees en de afgelegde verklaringen. Hiermee deed u hoegenaamd geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing, aldus de RvV. Dat u volledig uiteenlopende versies laat optekenen over de motieven van uw vlucht uit Afghanistan, en zich daar blijkbaar niet bewust van bent, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas eens te meer en ondermijnt vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen ten volle.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw tweede verzoek, met name kopieën van drie foto's van de lichamen van uw vader en broer en van een gezinsfoto van u met uw vader en uw broer, vermogen de appreciatie van het CGVS dan ook niet te veranderen (verklaring volgend verzoek, vragen 15 en 17; CGVS 2, p. 5-6). Er moet worden vastgesteld dat deze stukken niet de bewijskracht hebben om het geloof in uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas te herstellen. Uit de door u neergelegde foto's van de lichamen van uw broer en vader en de gezinsfoto van u, uw broer en uw vader kan allermindst jullie familieband afgeleid worden. De foto's van de twee lichamen kunnen eender wie betreffen en eender wanneer genomen zijn. De door u neergelegde gezinsfoto is dusdanig wazig dat geen van de erop afgebeelde personen herkenbaar is. Zelfs indien u zou aantonen dat uw vader en uw broer omkwamen door op een mijn te trappen, quod non, toont u met deze foto's niet aan dat deze mijn

intentioneel door de taliban geplaatst werd voor uw vader en uw broer, laat staan dat de taliban uw vader en uw broer wensten te doden omwille van de door u aangehaalde problemen met de taliban.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft in onderhavig verzoekschrift toe te hebben gelogen bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming en meent dat dit geen voldoende reden is om zijn nieuwe verklaringen omtrent de problemen in verband met de taliban niet te analyseren.

Verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming werden wel degelijk geanalyseerd en wel dermate dat werd vastgesteld dat verzoeker een volledig ander verhaal ophangt dan dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft verteld. Dergelijke vaststellingen volstaan dan ook reeds om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers nieuwe verklaringen. Verzoeker brengt overigens geen enkel element bij waaruit zou kunnen blijken dat deze verklaringen wel op de waarheid zouden berusten.

Het argument dat hij slecht werd geadviseerd over de asielpcedure volstaat niet om zijn gedrag te verschonen. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Ook waar hij in dit opzicht verwijst naar het gegeven dat hij bij aankomst in België minderjarig was en geen bijstand genoot van een advocaat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan hij zijn gedrag niet verschonen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk de bijstand genoot van een advocaat en tevens vergezeld werd van een voogd (eerste verzoek om internationale bescherming, stuk 5, gehoorverslag). De Raad stelt overigens vast dat verzoeker tijdens dit eerste gehoor de leeftijd had van 17,5 jaar; een leeftijd waardoor van verzoeker wel degelijk mag verwacht worden dat hij de asielfeiten waarvoor hij bescherming vraagt en stelt deze zelf te hebben meegemaakt op een duidelijke en coherente manier kan verwoorden. Bovendien genoot verzoeker tijdens zijn beroepsprocedure voor de Raad evenzeer de bijstand van een advocaat en was hij op dat moment reeds meerderjarig geworden. Ook ter terechtzitting op de Raad maakte verzoeker geen enkele melding van zijn gewijzigde asielaansluiting.

Verzoeker betwist dat hij bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaard heeft dat hij enkel bijkomende verklaringen heeft afgelegd die voortbouwen op zijn vorige verzoek om bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn volgend verzoek op 14 februari 2019 op de vraag of er sinds het laatste verzoek nog wijzigingen zijn gebeurd in zijn familiale situatie, antwoordt dat de taliban zijn vader en broer heeft vermoord en dat dit 2 à 3 maanden geleden gebeurde. Verzoeker voegt hieraan toe dat de taliban 8 à 9 maanden geleden hun huis in brand hebben gestoken. De Raad stelt vast dat al deze elementen zich situeren ná het arrest van de Raad dat werd genomen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming (Verklaring Volgend verzoek, vraag 11).

Wanneer verzoeker vervolgens gevraagd wordt op basis van welke nieuwe elementen hij opnieuw internationale bescherming aanvraagt stelt verzoeker dat “die mensen” nog “steeds” op zoek zijn naar hem en ze zijn huis in brand hebben gestoken en zijn broer en vader hebben gedood (Verklaring Volgend verzoek, vraag 15). Wanneer verzoeker gevraagd wordt of hij iets heeft om de geloofwaardigheid van zijn problemen aan te tonen stelt hij dat hij er niets aan kan doen “dat hij niet geloofd wordt”. Hij stelt hierbij vervolgens bij zijn verklaringen te blijven en dat zijn leven in gevaar is. Zelfs wanneer verzoeker gevraagd wordt of hij rond zijn eerste interview wijzigingen of toevoegingen wilde doen antwoordde hij ontkennend (Verklaring Volgend verzoek, vraag 15). Ook wanneer hem algemeen gevraagd wordt of hij iets toe te voegen heeft antwoordt verzoeker ontkennend (Verklaring Volgend verzoek, vraag 22).

Uit het geheel van deze vaststellingen blijkt duidelijk dat verzoeker bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet de intentie had om zijn asielrelaas te wijzigen en hij bij het asielrelaas blijft dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uit de doeken heeft gedaan. Verzoeker heeft bij dit tweede verzoek om internationale bescherming overigens enkel nieuwe elementen aangehaald; elementen die zich recent hebben voorgedaan en dateren van ná het arrest van de Raad van 20 maart 2018.

Het betoog in zijn verzoekschrift waarbij hij meent dat het duidelijk is dat hij naar zijn verklaringen verwees die hij had afgelegd omtrent de dood van zijn vader en broer toen hij stelde dat hij bij zijn verklaringen bleef, kan dan ook niet worden gevolgd te meer verzoeker dit verklaarde nadat hij stelde dat hij er niet aan kan doen dat hij niet gelooft wordt.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deed verzoeker op de vraag waarom de taliban naar hem op zoek was een geheel ander verhaal uit de doeken (tweede verzoek, stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 4). Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt of hij dit ook verteld heeft bij zijn eerste verzoek om bescherming antwoordt verzoeker bevestigend. Hij stelt dat hij de problemen met de taliban de eerste keer ook heeft verteld en voegt eraan toe dat het voor hem de eerste keer heel moeilijk was, hij een moeilijke reis achter de rug had en zich die periode niet zo goed herinnerde (tweede verzoek, stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Wanneer verzoeker vervolgens expliciet geconfronteerd wordt met de vaststelling dat hij zijn problemen tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming anders heeft verteld, stelt verzoeker dat hij toen minderjarig was, maar eigenlijk hetzelfde heeft verteld en omwille van de talibanproblemen zijn land heeft verlaten (tweede verzoek, stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Hieruit blijkt dat verzoeker telkenmale op algemene wijze naar de problemen met de taliban verwijst wanneer hem wordt gevraagd wat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft verklaard. De stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen uit de context hebben getrokken, kan dan ook niet worden ingezien.

De vaststelling dat verzoeker volledig uiteenlopende versies opgeeft over de problemen die hij met de taliban heeft gekend en zich blijkens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier zelfs niet bewust van is, leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat hij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De gedane verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker geen bijstand had van een raadsman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming wijzigt hier niets aan. De gedane vaststellingen met betrekking tot dit gehoor berusten op verzoekers eigen verklaringen die hij zelf heeft afgelegd, waarvoor hij aldus een eigen verantwoordelijkheid draagt. Verzoeker had op het ogenblik van het afleggen van deze verklaringen overigens de leeftijd van 19,5 jaar.

De door verzoeker neergelegde documenten in het kader van zijn tweede verzoek, met name fotokopieën van drie foto's van de lichamen van zijn vader en broer en van een gezinsfoto van verzoeker met zijn vader en zijn broer, kunnen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat aan documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke documenten echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de asielmotieven te herstellen. De foto's van de twee lichamen kunnen bovendien eender wie betreffen en eender wanneer genomen zijn. De door verzoeker neergelegde gezinsfoto is dusdanig wazig dat geen van de erop afgebeelde personen herkenbaar is. Zelfs indien verzoeker zou aantonen dat zijn vader en zijn broer omkwamen door op een mijn te trappen, *quod non*, toont hij met deze foto's niet aan dat deze mijn intentioneel door de taliban geplaatst werd voor zijn vader en zijn broer, laat staan dat de taliban zijn vader en zijn broer wensten te doden omwille van de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban.

Waar verzoeker stelt dat hij niet is geconfronteerd geweest met het gegeven dat de foto's niet laten zien wie er op staat en wanneer deze foto's genomen werden, waardoor hij ook niet de tijd heeft gekregen om een "ander proef" te bekomen, is het de Raad niet duidelijk wat verzoeker hiermee wil aantonen. Immers verzoeker werd op dezelfde dag in kennis gesteld van de bestreden beslissing genomen op 18 juli 2019 waardoor hij tot op heden ruim de tijd heeft gehad om andere stukken voor te leggen, een mogelijkheid die verzoeker niet heeft benut. Het verwijt dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de tijd heeft gekregen om andere stukken neer te leggen houdt dan ook geen steek te meer verzoeker zelf in het verzoekschrift herhaalt dat hij geen contact meer heeft met zijn familie en de overige documenten die in zijn rugzak zaten eerder werden gestolen.

Het gegeven dat hij geen contact meer heeft met zijn familie, hij een tijdje op straat leefde en zijn spullen werden gestolen kunnen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de verklaringen die hij wel aflegde en stukken die hij neerlegde. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker op 28 mei 2019 verklaarde dat zijn rugzak met daarin zijn taskara, zijn gsm, medische attesten van de dokter en documenten in verband met zijn problemen, zoals een dreigbrief, een aantal foto's van zijn vader en een familiefoto, "drieënhalf , 4 à 5 maanden" geleden werd gestolen. Dit betekent dat verzoekers rugzak werd gestolen in de periode half december 2018 - half februari 2019, waardoor verzoeker bij het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming op 24 oktober 2018 nog in het bezit was van deze documenten. Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat verzoeker deze documenten niet neer neerlegde (zie inschrijving van de asielaanvrager en bijlage 26quinquies), niettegenstaande verzoeker na het doorlopen van een eerdere asielpcedure toch wel bewust moet zijn geweest van het belang van documenten die zijn asielaanvraag zouden kunnen ondersteunen.

Verzoekers algemene betoog omtrent de bewijslast met daarin de verwijzing naar een aantal arresten van de Raad doet hier ook geen afbreuk aan.

De argumentatie dat het duidelijk is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet genoeg rekening heeft gehouden met de door hem neergelegde documenten terwijl ze vergezeld gingen van volledige, gedetailleerde en samenhangende verklaringen is gelet op wat voorafgaat niet ernstig.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Surobi in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), **COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425.pdf en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het

district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt..”.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande terechte vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Kabul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie en de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota van 20 november 2019 werd bijgebracht.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

2.8. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF